

Svajonų
ROMANAI

Rebecca
Hunter

Tikras malonumas

ROMANCE WRITERS OF AMERICA VIVIAN
APDOVANOJIMA PELNĖS ROMANAS

Knygute.lt

Rebecca Hunter

TIKRAS MALONUMAS

Trijų knygų serija
“Geismų sala”
Trečia knyga

Versta iš Rebecca Hunter,
Pure Satisfaction, 2020
© Rebecca Hunter, 2020

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Rasa Žukienė, vertimas iš anglų kalbos, 2022

© Ana Gorbatova, dizainas, 2022

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2022

ISBN 978-609-03-0827-1

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2022

1

Likus valandai iki kalėdinių atostogų pradžios, generalinė direktorė Rubė Biset į savo kabinetą pasikviesti galėjo dėl daugybės priežasčių, bet ji nesugalvojo nė vienos, kuri reikštų ką nors gero. Rubė apsidairė po neįprastai tylų bendrovės *Kūrybinės Niujorko medijos* rinkodaros skyrių. Kalėdiniame vakarėlyje ištuštėjus užkandžių padėklams ir šampano buteliams visi išsikirstė. Rubė būtų irgi paslapčia išsmukusi, jei Kristina nebūtų pasivedusi jos į šalį prie figų, ožkų sūrio ir medaus užkandžių padėklo ir tyliai paprašiusi pas ją ateiti. Ir tikrai būtų išsiurbusi daugiau šampano.

Tačiau svaiginantis burbuliukų poveikis nuo vienintelės taurės buvo išgaravęs, kai Rubė žingsniavo per kabinų labirintą, peržengdama šventinių pakuočių liekanas, pamestus du rašiklius ir perplėštą voką. Artinantis prie kampionio Kristinos kabineto, sulig kiekvienu žingsniu širdis plakė vis smarkiau. Rubė buvo pasiėmusi Kristinai paruoštą socialinių medijų kalendorių, nors buvo įsitikinusi, kad pašnekesiui apie strategiją gerokai per vėlu. Tai dėl ko ją pakvietė į šitą neplanuotą susitikimą?

Į galvą dingtelėjo keli nepageidaujami

variantai, pavyzdžiui, gal pagaliau į viešumą iškilo nuotraukos, kuriose ji nufotografuota pusnuogė per pavasario atostogas per Užgavėnes. Net ir praėjus ketveriems metams tai vis dar įmanoma. Džimis pažadėjo nuotraukas ištrinti, bet tik tada, kai Rubė pričiupo savo buvusįjį rodant jas draugams. Iš tos kvailos klaidos ji daug išmoko: niekada nedaryti to, apie ką nenorėtum, kad sužinotų bendradarbiai.

Dirbdama bendrovės socialinių medijų vadybininke, ji turėjo išmokti tą pamoką, kai tik susidėjo su Džimiu. Tik, panašu, neišmoko, nes po ketverių metų buvo užklupta *Pragaro virtuvės* baro koridoriuje per bendrovės vakarėlį besiglamonėjanti su Radžu, mielu, žaviu vaikinuku iš finansų skyriaus. Žinoma, laikydamosi sau būdingo *viskas arba nieko* stiliaus, Rubė elgėsi ne itin subtiliai, todėl ją užklupo ne kas kitas, o Adrianas Ventvortas, karštas, bet bjauraus būdo finansų direktorius. Ir tiesioginis Radžo vadovas.

Nuo tos dienos Radžas nė karto nepažvelgė į jos pusę, Rubėi kilo įtarimas, kad jis ne pats taip sugalvojo. Adrianas jai irgi neištarė nė žodžio, nors, regis, jai skirti jo žvilgsniai tapo rūstesni. Juk negali būti, kad šitas slaptas susitikimas surengtas dėl to įvykio, tiesa?

Tikriausiai ne. Labiau tikėtina, kad kilo netikėtų rūpesčių socialinių medijų srityje ir Kristina paprašys Rubės padirbėti per atostogas.

Panašią slaptą užduotį ji gautų ne pirmą kartą, be to, jei atvirai, ji pradėjo dvejoti dėl sprendimo praleisti Kalėdas vienai. Bendrovė *Kūrybinės Niujorko medijos* stabdo veiklą dviem savaitėms, o Rubė neapdairiai prasitarė bendradarbiams ketinanti užsidaryti namuose ir tvarkyti fotografijos darbų aplanką. Viena. Ir sulaukė užjaučiančių tiradų, nors įtikinėjo, kad pati taip nutarė.

Kad ir kaip ten būtų... Ji visai neprieštarautų kelias dienas paskirti susitikimams su įžymybėmis, siekiančiomis išvengti skandalo. Šitame versle ji sukasi ne dėl to, bet uždirbtų taip reikalingą šlamančiųjų krūvelę, ir tai buvo dar viena priežastis neatsisakyti užduoties.

Jei tik susitikimas surengtas dėl šios priežasties.

Administracijos koridoriuje buvo dar didesnė netvarka nei rinkodaros skyriuje, ir tai tik sustiprino blogą nuojautą. *Prašau, tik ne dėl Užgavėnių nuotraukų.* Galvoti apie jas šią akimirką tikriausiai blogas ženklas.

Rubė šaižiai įkvėpė praeidama pro duris su

užrašū *Adrianas Ventvortas, finansų direktorius*. Prieš trejus metus, nors abejojo, kad pasiseks, ji išsikovojo vietą bendrovėje *Kūrybinės Niujorko medijos* parengusi intensyvų asmeninio prekės ženklo vystymo planą, apie kurį pasakytinais studijų metais parašė mokslinį darbą. Nuo tada daug laiko skirdavo padėti aukštus postus užimantiems darbuotojams susikurti socialinių tinklų paskyras.

Na, daugumai jų. Adrianas aiškiai parodė, kad jam per žema skirti net trisdešimt minučių su Rube pasidalyti mintimis apie asmeninį prekės ženklą. Į ją irgi žvelgė iš aukšto, ir visai ne toje malonioje horizontalioje padėtyje, kurią, deja, Rubė labai detalai regėdavo erotinėse fantazijose, apie kurias dabar negalėjo liautis galvoti.

Adrianas buvo trylika metų už ją vyresnis – taip, ji pasidomėjo; ir dėl to, o dar ir dėl tų jo pasipūtėliškų manierų Rubė neturėtų jausti jam potraukio. Deja, vis tiek jautė, bent jau tamsiausiose galvos kertelėse. Po tos pirmos fantazijos ji negalėjo jo nebepastebėti. Tarsi visus juos skiriančius trylika metų Adrianas būtų tobulinęs absurdišką seksualumą vien tam, kad ją pakankintų.

Adriano kabinete vis dar degė šviesa, nors tai nieko keisto. Jis buvo pelnęs velnioniško

darboholiko reputaciją, Radžas prasitarė, kad to jis tikėjosi ir iš kitų. Ką Adrianas, po galais, veiks ateinančias dvi savaites, kai biuras bus uždarytas? Peržiūrins ataskaitas? Pagal spalvą rūšiuos savo puikiai pasiūtų vienetinių marškinių kolekciją?

Rubė nuskubėjo pro duris ir sustojo priešais kampinį kabinetą, širdis ėmė daužytis.

Kristina Santos buvo jos dievaitė. Ji kartu su vyru Džeimsu įkūrė bendrovę *Kūrybinės Niujorko medijos* ir padarė ją geriausią prabangių prekių ženklų viešinimo rinkoje. Dėl Rubės skyriaus bendrovė padarė pažangą ir socialinių tinklų rinkodaros srityje. Kristinos santuoka buvo pavydėtina, o povestuvinis gyvenimas tiesiog sukurtas sėkmei socialiniuose tinkluose, ypač jos mieli ir fotogeniški *ši cu* šuniukai.

Rubė giliai įkvėpė ir jau siekė rankenos, bet dėmesį patraukė atsivėrusios Adriano kabineto durys. Smalsumas nugalėjo ir ji žvilgtelėjo jo pusėn.

Adrianas stovėjo sustingęs tarpdury, įbedęs į ją akis. Jam būdinga arogancija buvo išnykusi. Vyras spoksojo atvirai nustebęs. Žvilgsnis nuslydo Rubės kūnu. Jos oda ėmė dilgsėti, rankos instinktyviai nusileido prie trumpos žaismingos šventinės suknelės apačios. Tik Adriano

Žvilgsnis nebuvo rūstus. Pilkos akys degė neslepama aistra. Rubė įsitempė ir garsiai įkvėpė. Vos tik garsas išsprūdo jai pro lūpas, aistros požymiai jo veide prapuolė.

Kas čia buvo? Viskas nutiko taip greitai, kad Rubė manė, jog jai pasivaideno. Nespėjus atgauti savitvardos, Adrianas pradėjo eiti prie jos. Su kiekvienu žingsniu jos širdis plakė vis smarkiau, galiausiai jis sustojo priešais.

Ko jis nori? Pasišaipyti iš jos aprangos? Per Heloviną jis jai pareiškė, kad jie darbo vietoje, o ne Vidurio Vakarų gimnazijoje. Gerai, gal tas komandos palaikymo šokėjos sijonas buvo kiek trumpokas, bet visi iš kūrybininkų skyriaus apsirengė siaubo filmų apie zombius tema, buvo gerokai labiau šokiruojančių kostiumų nei jos. Daugiau niekas negavo tokios pastabos iš Adriano – Rubė paklausinėjo, tad kritika buvo skirta jai asmeniškai. Tikriausiai galėjo pranešti apie tai personalo skyriui, bet ji irgi nevengė kandžiai pasišaipyti jam į akis. Taigi taip bendrauti jiems buvo įprasta.

– Gal galiu kuo padėti? – Rubė nutaisė plačią šypseną, kuri, žinojo, jį erzina.

Adrianas susiraukė.

– Galėtum kada nors atidaryti tas duris. Arba

galiau padėti, jei reikia pagalbos.

Jei anksčiau jo žvilgsnyje galėjai išvelgti aistrą, dabar ji tikrai buvo išgaravusi. Vietoj jos atsirado įprasta akmeninė išraiška, kurią lydėjo, regis, jam įgimtas sausas sarkazmas. Tačiau Rubei kilo įtarimas. Jis irgi pakviestas į šią slaptą susitikimą?

- Pati galiu atsidaryti duris, ačiū, - atrėmė ji dar kartą nusišypsojusi, - bet žinau, kad tokie pasiūlymai būdingi tavo amžiaus vyrams.

Adrianas piktai dėbtelėjo ir ji žinojo pataikiusi tiesiai į dešimtuką. Neatrodė, kad jis būtų ypač pasipūtęs, bet, regis, amžius jam buvo jautri vieta, tad, žinoma, Rubė kaskart pasitaikius progai pasistengdavo tai paminėti.

- Tiesiog atidaryk duris, Rube.

Ji nesiliovė šypsotis.

- Žinoma, pone Ventvortai.

Jis dar labiau susiraukė. Niekas biure nesikreipdavo pavardėmis, bet Rubė stengdavosi kuo dažniau vadinti jį pavarde. Ji nekaltai gūžtelėjo pečiais ir atidarė duris.

Kristinos kabinetas buvo stilingas ir modernus, viena jo siena nukabinta įrėmintais diplomais ir apdovanojimais. Kristina buvo organizuota, susitelkusi, tokia, kokia Rubė tikėjosi

tapti netolimoje ateityje. Kaip visada, viskas kabinete buvo savo vietoje, o šalia Kristinos ant sofos sėdėjo jos vyras Džeimsas.

- Rube, Adrianai, ačiū, kad atėjote taip vėlai,
- padėkojo Kristina.

Ji mostelėjo į kėdes, kur Rubė ir Adrianas, regis, turėjo atsisėsti. Rubė įsitaisė minkšta oda aptrauktame krėse šalia Adriano. Jo žvilgsnis nukrypo jai į kojas, nes, pakilus suknelei, išlindo šlaunis siekiančių kojinių viršus. Vyras nurijo seiles, susiraukė ir nusisuko aiškiai nepriardamas. Rubės skruostai užkaito. Ir kodėl, po galais, šis vyras jai toks patrauklus?

Ji nustūmė mintį į šalį ir susitelkė į Kristinos balsą, persmelktą tos pačios nerimo gaidelės, kurią Rubė pajuto prie užkandžių stalo. Kristina sukryžiavo kojas, tada jas perkeitė. Džeimsas paėmė ją už rankos ir spustelėjo. Rubė bandė atspėti, kas galėtų priversti ramią, pasitikinčią savimi Kristiną neramiai muistytis, ir... nieko nesugalvojo. Šio susitikimo tema tikrai ne kalėdiniai priedai.

- Rube, tikriausiai spėlioji, kodėl tave pasikvietėme prieš pat uždarant biurą, - ištarė Džeimsas. - Tuoj prie to prieisiu. Norime tavęs ir Adriano paprašyti didžiulės paslaugos ir labai tikimės, kad sutiksite tai apsvarstyti.

Rubė lengviau atsikvėpė. Ne dėl Užgavėnių nuotraukų. Dėl darbo per atostogas. Ji visai nieko prieš. Bet, pala – su Adrianu?

Kristina įsmeigė žvilgsnį į Rubę, tada į Adrianą, po akimirkos ji vėl žiūrėjo į Rubę.

– Prieš pradėdama noriu paprašyti, kad šis pokalbis išliktų visiškai paslaptis, nesvarbu, priimsite pasiūlymą ar ne.

– Žinai, kad visada elgiuosi diskretiškai, – pareiškė Adrianas, tada pasisuko į Rubę ir kilstelėjo antakius.

– Aš taip pat, – atšovė Rubė, nenuleisdama nuo jo akių.

– Žinoma. Kitaip nebūtume kreipęsi į jus, – patikino Kristina.

Adrianas atsilošė ir sukryžiuo rankas. Trumpa plaukų sruoga maištingai garbiniavosi jam ant kaktos, vienintelė jo kūno dalis, kuri, regis, jam nepakluso. Jis atrodė kaip niūri senovės graikų statula, vilkinti puikiai pasiūtą kostiumą.

– Kas vyksta? – paklausė Rubė.

Džeimsas pasitrynė sprandą, kūno kalba sakydamas, kad *jums tai tikriausiai nepatiks*. Jis pažvelgė į Rubę.

– Reikia, kad kitą savaitę apsimestum Kristina

Kalanio kurorte, o Adrianas manimi. Diskretiškai. Norėtume, kad niekas apie tai nesužinotų, jei įmanoma.

Rubė sumirksėjo. Gal jai pasigirdo? Jie neketina vykti į savo išreklamuotas Kalėdų atostogas Havajuose? Užuot tai darę, nori, kad Rubė praleistų savaitę prabangiame kurorte su...

- Su Adrianu?

- Taip.

Ir niekas apie tai neturi sužinoti?

- Kaip... priedanga?

Džeimsas suraukė antakius.

- E... taip. Kaip priedanga. Ir tikrame gyvenime, ir socialiniuose tinkluose.

- Štai kaip. - Socialinių tinklų kampanija. Rubė ją pradėjo, kad pareklamuotų augantį socialinės medijos skyrių bendrovėje *Kūrybinės Niujorko medijos*. Gebėjimas kurti stiprius asmeninius prekės ženklus turėjo būti atskleistas pristatant Kristiną ir Džeimsą, besimėgaujantį prabanga per atostogas Kalanyje ... kaip mylinčią porą. Užteko tik žvilgtelėti į Adrianą, ir Rubei buvo akivaizdu, kad jo tai visai nežavėjo.

- Su Rube? - paklausė jis, tarsi negalėdamas patikėti savo ausimis.

Ji nusivaipė.

- Taip, su Rube, - sausiai atšovė Kristina. Tada atsiduso. - Prašymas gana... neįprastas. Bet mums tikrai reikia jūsų pagalbos. Už sugaištą laiką bus sumokėta, žinoma.

Adrianas susiraukė.

- Man nusišikt ant pinigų.

Lengva jam taip sakyti. Gyvendama Niujorke ir turėdama skolų už studijas, Rubė negalėjo sau leisti būti tokia principinga. Ir negalėjo sau leisti taip įžūliai kalbėti su vadove.

Džeimso kaktoje įsirėžė daugiau rūpesčio raukšlelių.

- Vaidinti reikės tik savaitę. Sugrįžę namo, turėsite dar savaitę atostogų.

- O kodėl jūs patys nevykstate? - pasidomėjo Rubė, vis dar šiek tiek apstulbusi. Tai buvo elitinis kurortas, Kristina planavo šią kelionę - ir su ja susijusią kampaniją - mėnesių mėnesius. - Daugybė klientų stebi šią kampaniją, kad pamatytų, kiek dėmesio galime pritraukti. Ir kalbama apie jūsų asmeninį prekės ženklą.

- Žinau, kad situacija kebli, - atsakė Kristina. - Labai gaila, bet negaliu atskleisti kodėl. Kol kas ne.

Adrianas pražiojo burną, bet užčiaupė nieko taip ir nepasakęs....

